

De Catalunya estant

Mentre s'augmenten els transports urbans i el cost de la vida puja constantment els salaris segueixen bloquejats

Els treballadors faran sentir la seva protesta

L'EXODE DE LA MISERIA

Barcelona 1er Setembre

Aquets mesos d'estiu dos grans fenòmens de massa permelen de definir breument l'estat del país i la perspectiva a la qual ens aboca la dictadura... si no sabem desembarrassar-nos en aviat.

Dos fenòmens de masses immenses travessant les fronteres de l'Estat Espanyol: des de primers de juliol, una corrua i ininterrompuda de turistes estrangers - vuit milions, diu amb orgull l'estadística oficial - que venen a gaudir del sol, del paisatge... i dels preus baixos del país. Des de finals d'agost, una processó interminable d'espanyols de tota mena, grans, peïts i vells, fugitius de totes les misèries, cercant a l'estranger el pa i la mica de benestar que Espanya els nega. La corrua d'homes i dones fugint a cercar feina amb el pretexte de les veremes, ve a ajuntar-se a l'hemorràgia ininterrompuda d'especialistes que treballen a Alemanya, a França, a Bèlgica, a Suïssa.

L'espectacle, desesperant, ho és més encara pel contrast.

Per què els nostres obrers, els nostres empleats, els nostres funcionaris, els nostres tècnics, no poden gaudir dels nivells de vida dels pobles europeus? Per què els pagesos del camp espanyol fugen dels pobles i deixen la terra erma per anar a cultivar la dels altres països?

Aquestes preguntes, el règim satisfet de la dictadura, no se les fa ni permet que els hi facin. Nosaltres les plantejem. I donem la resposta. L'essencial del franquisme, en totes les questions, és «anar tirant». I de cara als grans problemes

econòmics i socials que el país ha d'enfocar, el règim fa el mateix: «va tirant». Seria absurd negar-li a Franco aquesta habilitat política de murri. Es el rei de l'expedient, de la fórmula, de la mentida: és el rei de «l'anar tirant». El resultat: podeu veure'l a Hendaia o a Cerbera. Mireu l'exode de la misèria, que ve a ajuntar-se a l'exode del terror dels anys 39 i 40. Això sol julja un règim.

El problema del Mercat Comu

Ara maleix el govern es troba abocat a un problema importantíssim. Es el problema del Mercat Comu, que la decisió presa per Anglaterra de negociar-hi fa urgent. De les decisions que es prenguin durant els pròxims mesos depèn l'esdevenidor del país i no per deu o quinze anys sino per donar perfil al segle. Espanya exporta el 70 % dels seus productes agrícoles als països del mercat comú. Es indubtable que a curt o a llarg terme aquestes exportacions estaran amenaçades pels altres països mediterranis que adhereixen o s'associen a l'esmentat Mercat. La nostra indústria pot, per ara,

gràcies als preus de cost baixos dels salaris miserables, mantenir unes exportacions que també, tard o d'hora deuran retirar-se davant l'immens aparell industrial que s'organitza a Europa. Fins ara l'Opus Dei, que governa aquestes qüestions, jugava amb les divisions europees. Ara, Anglaterra s'ha decidit. Què fa Espanya? Es decideix o no? Es resol a plantejar-se els problemes de salvaguardar i reforçar les exportacions agràries, renovant i ampliant també l'aparell industrial?

No Espanya no fa res d'això. Ullastres a Bilbao ho ha dit clar: «esperarem els esdeveniments». A llarg plaç, la situació es gravíssima però en un plaç immediat podem «anar tirant»: el turisme i l'exportació de la ma d'obra (amb el 25 per cent del sou quedant-se pels enxufats de Falange), permet d'equilibrar la balança de pagaments. I així va el règim: «esperant els esdeveniments». Però els esdeveniments no esperen i heus ací la causa de les corrues que descrivíem abans i que tot-hom que té ulls pot veure. La desfílada del turisme europeu, que no és turisme de rics, sino de gent que treballa

Segueix p. 2

Augment dels transports urbans

Aprofitant el període de vacances del 15 d'agost l'ajuntament de Barcelona ha autoritzat l'augment dels transports urbans. L'augment és extraordinari; més del 60 %. Per una família obrera, pels empleats i pels funcionaris, el nivell de vida familiar es veu extraordinàriament disminuït.

Explicant aquest augment, els franquistes de l'ajuntament comparen els preus dels transports de Barcelona amb els de les altres capitals d'Europa. Però obliden de comparar els salaris d'aquests països amb els nostres!

Els treballadors de Barcelona faran sentir la seva protesta!

El "tercer cami" del règim de Franco és el de l'ensulciada i l'expiació dels seus crims

Entrevista entre el Secretariat de la U. G. T. de Catalunya i Solidaritat d'Obrers Cristians de Catalunya

En el marc dels contactes que el nostre Secretariat ve efectuant regularment amb elements i organitzacions sindicals ha tingut lloc recentment una entrevista entre una delegació del Secretariat de la U.G.T. de Catalunya i una altra de Solidaritat d'Obrers Cristians de Catalunya.

Després d'haver passat en revista i haver estudiat els diversos aspectes de la situació actual del moviment obrer de Catalunya i les perspectives del combat antifranquista, les dues delegacions convingueren en continuar aquests contactes i establiren un protocol de punts d'acord que ha estat tramès als òrgans directius de les dues organitzacions.

Convingueren així mateix, vista la ineficàcia de les estructures centralistes que han estat incapaces durant els vint anys transcorreguts d'animar una sola acció reivindicativa dels treballadors, que l'Aliança Sindical de Catalunya ha de tenir les seves pròpies estructures basades en les expressions del sindicalisme lliure que existeixin realment a la nostra terra. L'Aliança Sindical de Catalunya ultra el dirigir l'acció obrera contra la dictadura estudiarà a la vegada un programa de transformacions socials i econòmiques i en primer terme els problemes que plantejarà la dissolució dels sindicats verticals i la gestió dels seus bens per les organitzacions sindicals de Catalunya.

U. G. T.

ve de la pàgina 1

El problema del Mercat Comú

que és fruit dels esdeveniments transformats per l'esforç de l'home. I el seguici de la misèria espanyola fugint del país, que és fruit també d'un règim incapaç de vencer les dificultats i que no sap dominar els esdeveniments.

Ullastres i el Mercat Comú

Ullastres és indubtablement un dels pocs homes preparats que el règim ha utilitzat. Preparat i acliu, Ullastres és però un dels homes més reaccionaris d'Espanya. L'ideal per ell, seria una Espanya closa al món, tancada a Europa: L'Espanya de Felip II, és l'Espanya de l'Opus Dei. Aquesta mena de frares clandestins, no saben però veure el que passà amb aquesta Espanya: la seva enfonçada, lenta però irresistible és l'història de la península.

Ara Ullastres ha dit per què nosaltres no hem d'adherir ni negociar amb el Mercat Comú. No són raons econòmiques, són raons polítiques i morals:

Els països europeus «no se asocian con nosotros porque sea vital para ellos des del punto de vista económico; se asocian por razones político-morales.»

I és precisament aquestos raons i les inevitables conseqüències en tots els camps «cultural, político, económico, espiritual» el que tem l'Opus Dei. «Nosotros - diu Ullastres - no nos sentimos inclinados a participar porque el Mercado Común pretende a la larga ser una formación política.»

Ullastres prefeix una Espanya isolada, exportadora de minyones de servei i de treballadors a bon preu, oberta als turistes però no a les idees culturals i polítiques d'Europa.

Nosaltres, no. Preferim un Espanya democràtica i progressiva, europea capaç de començar la federació entre nosaltres i propiciant la liquidació de totes les fronteres.

Llibres rebuts i quina lectura

recomanem als nostres companys

«Historia de la Segunda República Española», per Victor Alba.

«El Movimiento Sindical Aleman», por Franz Lepinski.

«La Integración Nacional de las Españas», por Anselmo Carretero.

«Ciudadanía Catalana», per Manuel Serra i Moret.

«Libertad Sindical», publicació de l'O.I.T.

«La realidad argentina», per Silvio Frondizi.

«La Catalogne et les droits culturels des nationalités», per J.-M. Batista i Roca.

«Zacateca, General Secretario de la U.N.T.» per Senio.

(D'aquest darrer llibre, d'un interès extraordinari per a tot sindicalista, està en preparació una edició catalana.)

REALITATS DEL PARADIS FRANQUISTA

UNA ESTADISTICA DE L'O. I. T.

Una enquesta efectuada en octubre del 1960 per l'Oficina Internacional del Treball i publicada pel Servei d'Estadístiques d'aquest organisme internacional en el numero de Juliol-Agost del 1961 demostra clarament el baix nivell de vida dels treballadors de la península ibèrica. Aquesta estadística que pren Belga com a exemple de les condicions de vida en els països de la Comunitat Econòmica Europea compara en hores i minuts de treball el cost de diversos articles de primera necessitat. Vet aci un extracte d'aquesta estadística interessant als treballadors de l'Espanya de Franco i el Portugal de Salazar.

Article	Belgica hores-minuts	Espanya hores-minuts	Portugal hores-minuts
1 kilo de pa	18	42	52
1 kilo de carn (bou)	4 46	7 45	7 31
1 kilo de carn (porc)	3 32	7 29	8 4
1 Litre d'Oli	1 11	3 18	3 15
1 Litre de llet	1 16	37	55
1 kilo de mantega	3 31	10	10 9
1 kilo de patates	5	21	23
1 kilo de sucre	28	1 25	1 25
1 Ou	6	18	18
1 kilo de sabó	20	1 20	1 50
1 kilo de café	4 12	15 47	3 3

I si aquestes dades hi ajuntem el temps que els treballadors espanyols i portuguesos no poden treballar trobarem les raons d'aquesta fugida col·lectiva dels treballadors ibèrics vers altres països i que el règim franquista incapaç i parasitari ha organitzat oficialment.

ELS QUE TREBALLEN AL PAIS DEL " CAUDILLO "

D'unes estadístiques publicades a «Solidaridad Nacional» de Barcelona de data 6 de setembre d'enguany extraiem les següents dades:

Població total d'Espanya: 33 milions.

Població activa en milions de persones:

Agricultura: 4' 96.

Indústria: 3' 04.

Serveis: 3' 50.

Es a dir onze milions i mig de persones que treballen. I si d'aquest total treiem encara els tres milions i mig del personal de serveis resta una població activa de vuit milions.

Com sigui que de vuit a trenta tres resten vint-i-cinc resulta que a l'Espanya «Una Grande y Libre» del «caudillo» un quart de la població té que treballar per a mantenir als altres tres quarts.

No hi ha dubte que el número de gandul i parasitaris al paradís franquista és veritablement excepcional.

Els llibres, la censura i Franco

Quan ja estava a punt de sortir a la venda la darrera edició de «Historia del Mundo» de Pijoan (Editorial Salvat) la censura no ha aprovat el cinquè volum perquè no deia res en absolut de Franco. S'ha tingut que procedir a desfer els volums que ja estaven relligats per tal d'afegir-hi quatre pàgines parlant exclusivament del «caudillo» i de la seva obra.

Les pàgines afegides les ha tingut que redactar un escriptor que va estar empresonat pel règim durant molts anys i al qual més tard li va ésser negada la plaça d'agregat de cultura a l'ambaixada de Roma per a donar-la al Marqués de Loyola.

La democràcia orgànica

Una indescreció «funcional» ens ha permès d'assabentar-nos que el 28-VI-61 el Governador Civil de Barcelona comunicà al Foment de les Arts Decoratives que vista l'elecció de carrers practicada i el resultat de la informació efectuada, no estima pertinent la designació dels senyors Jordi Gali Figueras i Santiago Pey Estrany com Vice-President i Vocal de la Junta Directiva de l'entitat i que en conseqüència deuria procedir-se a nou nomenament en la forma reglamentària.

Que en diu d'això l'U.N.E.S.C.O.?

Un curios informe

L'empresa «Fabricación de Automoviles S.A. (F.A.S.A.) ha tingut darrerament la seva Junta General sota la presidència de Nicolas Franco Bahamonde l'home als «enchufes» i president del consell d'administració de la F.A.S.A.

L'informe presidencial afirma que l'any ha estat molt bo i que es farà una forta amortització i que es mantindrà el dividend. Aquest informe diu també que es reforçarà la suspensió dels autos a fi d'adaptar-los a la «dureza de las carreteras españolas».

Amb barraques ja n'hi ha prou

Una estadística publicada per la Comissió Econòmica de les Nacions Unides exposa que la República Federal d'Alemanya avança tots els altres països d'Europa en la tasca de construcció de vivendes. 551.000 noves unitats en 1960 o sigui 10'5 per 1.000 habitants. Segueixen per ordre Suècia amb 9'1 per 1.000 habitants; Suïssa amb 7'6, Holanda i Noruega amb 7'4, França amb 6'9, Anglaterra amb 5'9 i Itàlia amb 5'4.

Als països del bloc soviètic la xifres d'unitats és també molt elevada.

Solament al paradís franquista i per l'incapacitat dels que governen la construcció de cases no compta. Amb barraques i forats ja n'hi ha prou.

L'acció internacional...

Una resolució de la C. I. S. C.

El Congrés recorda el manifest que la C.I.S.C. adreçà el 1951 al govern espanyol en el qual la llibertat del moviment sindical espanyol i la restauració de totes les llibertats humanes eren exigides.

El Congrés constata que el govern espanyol continua mantenint un sistema totalitari, tant des del punt de vista del moviment sindical com pel que fa al de política general. Política que comporta una persecució permanent de tota llibertat sindical.

El Congrés manifesta la seva solidaritat amb totes les víctimes d'aquesta situació i demana al sindicalisme lliure d'aportar-los-hi tota l'ajuda possible.

El Congrés aprova les decisions dels organismes directius de la C.I.S.C. que s'han concretat en l'organització d'un Comitè d'Acció conjunta amb la C.I.O.S.L. el qual té per objecte el restabliment de la llibertat i els drets sindicals tant al País Base com a Catalunya i el reste de la Península.

El Congrés manifesta la seva satisfacció per la creació d'aquest Comitè d'Acció conjunta i demana que aquesta acció signi amplada a tots els països on la llibertat sindical és perseguida.

El Congrés encarrega als òrgans directius de la C.I.S.C. de continuar aquesta acció conjunta amb la finalitat d'aconseguir que una vegada la llibertat restablerta el moviment sindical cristià tingui la possibilitat d'implantar-se arreu del món.

...contra el franquisme

Madrid capital del feixisme internacional

Durant la primera setmana de setembre ha tingut lloc a Madrid una reunió de tots els caps feixistes europeus que es troben refugiats a Espanya. Aquesta reunió ha tingut per objecte la constitució d'un moviment titulat «Unión mediterránea anticomunista» que es proposa ajudar els moviments feixistes de diversos països europeus. Ultra un comitè polític en el que hi figuren destacats i coneguts personatges feixistes i del que n'és secretari G. Parvulesco s'ha constituït un estat major o comitè militar secret encarregat d'aportar la col·laboració tècnica necessària que reclamin els actes de violència que es proposen d'efectuar.

Aquesta reunió que ha fet recordar a l'opinió que Madrid és la capital del feixisme internacional ha tingut lloc sota la protecció oficiosa del generalíssim Franco i l'ajut oficial del cunyadíssim Serrano Suner.

Les notícies d'agència que han donat a conèixer la celebració d'aquesta reunió no feien estat de que a la mateixa hi assistia una nutrida representació de la Falange.

1936 — Pocs homes en el món poden reclamar-se d'haver realitzat una obra tan important i macabra com ha fet Franco. Vint-cinc anys de poder franquista equivalen a un milió de morts, a centenars de milers de presos i perseguits, al més baix nivell de vida d'Europa, a misèria i analfabetisme i al colossal "Valle de los Caidos".

Veritablement cal que l'autèntica Espanya reaccionària i cavernària ho celebri i ompli d'honors al pigmeu del Ferrol — **1961**

La unitat catalana constitueix l'essencial garantia d'una sortida pacífica i democràtica a l'actual dictadura

Pel progrés social i econòmic Pel triomf de les llibertats nacionals del nostre poble

Declaració del Comitè de Forces Democràtiques de Catalunya

El Comitè de Coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya a l'exili s'ha reunit per estudiar la situació política actual i la posició que al seu entendre han d'adoptar les Forces Democràtiques de Catalunya.

El Comitè de Coordinació ha pres nota de la publicació d'un pacte entre les forces democràtiques espanyoles i basques en el qual es ratifica la demanda d'un règim provisional de govern, sense distíntiu institucional que restableixi les llibertats, bo i esmentant la possibilitat d'una «situació de hecho» sobre la qual haurien de decidir una vegada produïda.

El Comitè de Coordinació creu que la Unitat Catalana, formalitzada fa temps a l'Interior entorn del Consell de Forces Democràtiques de Catalunya constitueix l'essencial garantia d'una sortida pacífica i democràtica de la dictadura actual en la qual quedin plenament salvaguardats els drets nacionals del nostre poble.

Nosaltres entenem que, pel que respecta a Catalunya, la condició fonamental d'aquesta sortida és la constitució d'un Govern Provisional de Catalunya que - d'acord amb les forces democràtiques que es facin igualment càrrec del poder a la resta d'Espanya - restablirà les llibertats i consultarà el nostre poble sobre les seves determinacions. El Consell de Forces Democràtiques a l'Interior i el Comitè de Coordinació a l'Exili tenen determinat que han de negociar en bloc amb tota coalició espanyola democràtica a fi de fer reeixir aquesta posició.

Entretant el nostre poble que, en repetides ocasions, ha manifestat la seva inequívoca voluntat democràtica en amplis moviments de les masses ciutadanes, ha de continuar propiciant aquestes manifestacions d'oposició, les quals - per ésser un dia efectives - no han de quedar limitades a Catalunya i al País Basc sino que s'han d'extendre arreu d'Espanya.

El Comitè de Coordinació de FDC a l'Exili estima necessari no limitar els compromisos polítics a unes precisions tàctiques immediates, com és la simple qüestió de règim institucional, ans cal quedin senyalats els greus problemes que avui té plantejats Catalunya i tota la península, o sigui els de caràcter social, econòmic i d'estructura política. Atesa aquesta conveniència, les forces catalanes representades

al si dels referits Comitès no tardaran a fer conèixer al poble català i als democrates de tot Espanya les bases programàtiques que a llur entendre hauria de defensar l'oposició anti-franquista.

Les Forces Democràtiques de Catalunya, bo i reiterant finalment llur desig de facilitar tot camí que liquidi rapidament la dictadura i

restableixi les llibertats, reafirmen llur voluntat de restar a l'avantguarda de la lluita per les llibertats nacionals del nostre poble i pel seu progrés social i econòmic, i proclamen llur voluntat de relligar aquesta lluita al gran combat que han d'emprendre els democrates i els homes avançats de tota Espanya per la llibertat, el progrés i la justícia social.

11 de Setembre

Els catalans fem memòria de la data de l'11 de setembre del 1714 amb una barreja d'emoció patriòtica i de fervor social amb sentiment de justícia humana. Perque a Catalunya per llei de nissaga tots erem iguals tots erem treballadors. Els pagesos havien extingit els senyorius i a les viles lliures els menestrals feien ciutadania a base universal per mitja dels gremis en progressió democràtica.

Tant com la pàtria estimada, els ciutadans de Barcelona en els catorze mesos de setge i de sofriments defensaven la llibertat del poble en el sentit clàssic català de treballadors car a Catalunya un treballador és essencialment un home lliure, un home que no depen de ningú. Els exèrcits de Felip V venien a imposar l'asserviment a la terra i als homes i d'ací aquell plany dels consellers de Barcelona quan declaren que «els que som vius quedem esclaus». Per a certificar que els catalans no anaven errats, el famós Decret de Nova Planta proclamava la Catalunya dominada pel poder reial i subjugada pel dret de conquesta, suprimint tots els drets collectius i personals i establint el règim de senyors i vassalls, d'amos i criats, de jerarquies, d'autoritarisme, d'esclavatge.

La història va repetir-se el 1939 i l'11 de setembre va duplicar-se el 26 de gener. Per dret de conquesta les llibertats i els drets dels catalans foren abolits de soca a arrel i per tal que els treballadors poguessin comprendre que els drets de la terra eren els seus mateixos drets la sindicació forçosa o sigui l'abolició del dret de sindicació lliure i voluntària va coronar l'obra definitiva de l'esclavatge de Catalunya. Per això avui, més que mai, els treballadors catalans hem de recordar l'11 de setembre del 1714 i el 26 de gener del 1939 i reconèixer que la fi de Catalunya com a nació representa la fi de les nostres llibertats humanes i les més específiques de treballadors i ciutadans.

La repressió contra els patriotes bascos

Durant els mesos de Juliol i Agost la repressió contra els patriotes bascos acusats pel Ministeri de la Governació de sabotatges s'ha accentuat extraordinàriament. Es calcula en més de cent el nombre de detinguts. Set d'aquests haurien estat traslladats a Carabanchel, prop de Madrid, per ordre del botxi Eymar.

Gairabé tots els detinguts han estat brutalment maltractats per la policia. Segons un reportatge publicat a la premsa estrangera sobre aquestes detencions tots els detinguts haurien replicat a aquests maltractes cantant l'«Eusko Gudiariak Gara».

Aquests fets que demostren una vegada més el nombre del règim reafirmen el va-

lor de l'acció popular i del combat nacional dels pobles de Catalunya i Euskadi com instruments de la victòria contra la dictadura.

Augmenta la repressió

Una agència de premsa clandestina basca ha fet conèixer que una veritable onada de terror i persecucions es desenvolupa actualment a Euskadi. Segons la mateixa agència una trentena de detinguts han estat traslladats el dia 16 d'aquest mes a la presó de Carabanchel acusats ademés de sabotatge d'haver cremat banderes centralistes.

Pagueu industrials

Totes les indústries de la península han rebut unes fulles per a declarar les instal·lacions industrials. Aquesta declaració servirà per a revisar la contribució industrial a partir del primer de l'any proper.

Els que ara paguen 1.500 pessetes en pagaran 10.000.